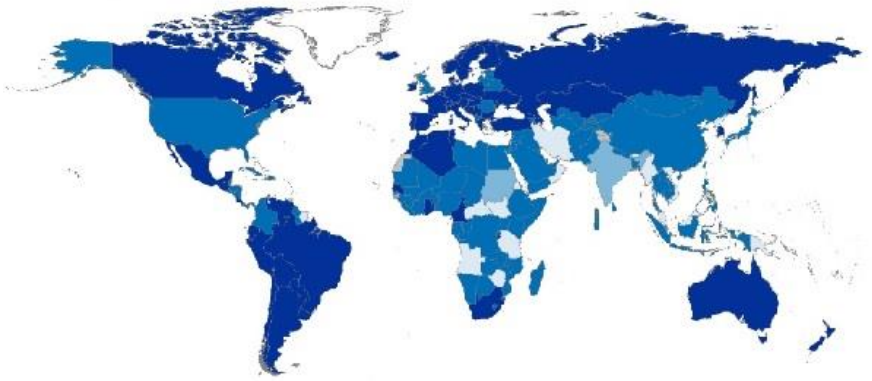

UN

สรุปข้อสังเกตของคณะกรรมการต่อต้านการทรมาน
ในการพิจารณารายงานฉบับแรกของประเทศไทย

ตามอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการปฏิบัติ หรือการ
ลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี

สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน(สสส.)

พิมพ์ครั้งแรก มิถุนายน 2557
จำนวน 100 เล่ม

จัดพิมพ์โดย สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน(สสส.)
109 ซอยสิทธิชน ถนนสุทธิสารวินิจฉัย
แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง
กรุงเทพมหานคร 10310
โทร 02 275 4231-2 โทรสาร 02 275 4230
Email: uclthailand@gmail.com

คำนำ

ตามที่ประเทศไทยลงนามและให้สัตยาบันในอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติ หรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี เมื่อปี 2550 (CAT) เมื่อไทยเป็นรัฐภาคีแล้ว มีหน้าที่ต้องดำเนินมาตรการต่าง ๆ ทางนิติบัญญัติ ทางบริหาร ทางตุลาการ หรือมาตรการอื่น ๆ ที่มีประสิทธิผลเพื่อป้องกันมิให้เกิดการกระทำการทรมานในอาณาเขตใดซึ่งอยู่ภายใต้เขตอำนาจรัฐของตน และยังกำหนดให้ประเทศไทยมีหน้าที่ส่งรายงานต่อคณะกรรมการต่อต้านการทรมาน เพื่ออธิบายว่า ประเทศไทยได้ปฏิบัติตามพันธกรณีที่กำหนดไว้ตามอนุสัญญาไปแล้วอย่างไร มีอุปสรรคอะไรบ้าง เป็นต้น และในระหว่าง 29 เมษายน-1 พฤษภาคม 2557 มีตัวแทนของรัฐบาลไทยเสนอรายงานการปฏิบัติตามอนุสัญญาต่อต้านการทรมานฯ ต่อคณะกรรมการต่อต้านการทรมาน สำนักงานข้าหลวงใหญ่ด้านสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (UNOHCHR) ณ กรุงเจนีวา เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

คณะกรรมการต่อต้านการทรมาน (CAT) ประกอบด้วยผู้ชำนาญการอิสระ 10 ท่าน ซึ่งคอยตรวจสอบการปฏิบัติตามอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการปฏิบัติหรือการลงโทษอื่น ๆ ที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี ของรัฐภาคี ซึ่งจำเป็นต้องส่งมอบรายงานเบื้องต้นเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของการปฏิบัติตามอนุสัญญาภายในหนึ่งปี นับแต่อนุสัญญามีผลบังคับใช้ การส่งมอบรายงานครั้งแรกถือเป็นการปฏิบัติที่มีเกียรติ เป็นโอกาสให้รัฐแสดง

เหตุผลว่าเหตุใดจึงปฏิเสธไม่ให้มีการช้อมทรมานต่อหน้า
คณะกรรมการต่อต้านการทรมาน แต่ถือว่าไทยส่งรายงานเข้าไปห้าปี

การช้อมทรมานและการป้องกันไม่ใช่ประเด็นทางการเมือง แต่เป็นการปฏิบัติมิชอบต่อสิทธิขั้นพื้นฐานสุดของพลเรือน เป็นสิทธิที่ไม่อาจละเมิดและละทิ้งได้ ไม่ว่าจะด้วยแรงจูงใจหรือ พฤติการณ์อย่างไร

ในข้อสังเกต ลงวันที่ 23 พฤษภาคม 2557 คณะกรรมการ แสดงความกังวล ต่อการประกาศกฎอัยการศึก และเรียกร้องให้รัฐ ภาคี่แห่งนี้ยึดมั่นในข้อห้ามมิให้มีการช้อมทรมาน และประกันว่า จะ ไม่นำประกาศกฎอัยการศึกไปสู่การละเมิดสิทธิใด ๆ ที่มีการรับรอง ในอนุสัญญาฉบับนี้

สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน มีความเห็นว่าควรมีการ จัดพิมพ์ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะเชิงสรุปของคณะกรรมการต่อต้าน การทรมาน จึงได้จัดทำฉบับแปลเป็นไทย เพื่อเป็นแนวทางที่จะ ชี้ให้เห็นความจำเป็นเร่งด่วนที่ต้องปฏิบัติ และแก้ไข อย่างสร้างสรรค์ อันเป็นหนทางที่ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบความ รับผิดชอบของรัฐในด้านสิทธิมนุษยชน ตลอดจนการแก้ไขวิกฤตครั้ง นี้ ต่อไป

มิถุนายน 2557

สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน(สสส.)

คณะกรรมการต่อต้านการทรมาน

ข้อสังเกตส่งท้ายสำหรับรายงานฉบับแรกของประเทศไทย (ฉบับเผยแพร่ล่วงหน้าที่ยังไม่ผ่านบรรณาธิการ)

1. คณะกรรมการต่อต้านการทรมานพิจารณารายงานฉบับแรกของประเทศไทย (CAT/C/THA/1) ในการประชุมครั้งที่ 1214 และ 1217 เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2557 (CAT/C/SR.1214 และ 1217) ในการประชุมได้พิจารณารับรองข้อสังเกตส่งท้ายในการประชุมครั้งที่ 1239 วันที่ 16 พฤษภาคม 2557 (CAT/C/SR.1239) ดังนี้

ก. บทนำ

2. คณะกรรมการยินดีที่ได้รับรายงานฉบับแรกของประเทศไทย (CAT/C/THA/1) และเอกสารหลัก (HRI/CORE/THA/2012) ด้วยความเสียใจว่ารายงานฉบับนี้ส่งล่าช้ากว่ากำหนดห้าปี ซึ่งทำให้คณะกรรมการไม่สามารถ ตรวจสอบการดำเนินงานตามอนุสัญญาของรัฐภาคี คณะกรรมการยังตั้งข้อสังเกตว่า แม้รายงานของรัฐโดยทั่วไป เป็นไปตามแนวทางที่กำหนด แต่ขาดข้อมูลสถิติในการดำเนินการตามอนุสัญญา

3. คณะกรรมการขึ้นชมการสาธิตสนทนาที่เปิดกว้างและสร้างสรรค์กับคณะผู้แทนระดับสูงของรัฐและการให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่คณะกรรมการในระหว่างการพิจารณารายงาน
4. คณะกรรมการมีความกังวลอย่างยิ่งต่อการประกาศกฎอัยการศึกทั่วประเทศไทย ตั้งแต่การนำเสนอรายงานด้วยวาจากับรัฐภาคี คณะกรรมการเรียกร้องให้รัฐภาคีปฏิบัติ เพื่อห้ามมิให้มีการทรมานใดๆ เกิดขึ้น และให้แน่ใจว่าการบังคับใช้กฎอัยการศึกทั่วประเทศไทยจะไม่ละเมิดสิทธิที่ประกันในอนุสัญญาโดยเด็ดขาด ในกรณีนี้ คณะกรรมการสนใจความตาม วรรค 11 และ 12 ของเอกสารปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ฉุกเฉินในจังหวัดชายแดนภาคใต้ รวมทั้งกฎหมายพิเศษในประเทศไทย สามฉบับเป็นพิเศษ

ข. ประเด็นเชิงบวก

5. คณะกรรมการยินดีที่รัฐภาคีให้สัตยาบันอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ เมื่อ พ.ศ. 2551
6. คณะกรรมการยินดีที่รัฐภาคีเนินมาตรการทางกฎหมายต่อไปนี้ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับอนุสัญญา รวมถึงการยอมรับกฎหมาย ดังนี้:
  - (ก) พระราชบัญญัติแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19 และ 20) พ.ศ.2550 และ (ฉบับที่ 21) พ.ศ. 2551;

(ข) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 25 และ 26) ใน พ.ศ. 2550

(ค) พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550

(ง) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

(จ) พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553

7. คณะกรรมการตั้งข้อสังเกตด้วยความชื่นชมคำมั่นสัญญาโดยสมัครใจและภาระผูกพันภายใต้บริบทรายงานทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนของประเทศไทยจะแก้ไขกฎหมายให้สอดคล้องกับเครื่องมือทางด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ซึ่งรวมถึงการสร้างคามมั่นใจว่ากฎหมายอาญาสอดคล้องกับอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน คณะกรรมการยังยินดีต่อกำหนดการเยือนรัฐของผู้รายงานพิเศษด้านการทรมานในช่วงปี

ค. หัวข้อหลักที่น่าวิตกและข้อเสนอแนะ

การประกาศภายใต้ ข้อ 1 ข้อ 4 และข้อ 5 ของอนุสัญญา

8. คณะกรรมการมีความกังวลเกี่ยวกับคำประกาศการแปล

ความหมายที่รัฐกระทำในขณะที่ยังรักษาอำนาจอธิปไตย เมื่อวันที่ 2 ตุลาคม พ.ศ. 2550 ซึ่งรัฐตีความคำว่า 'การทรمان' ในข้อ 1 ข้อ 4 และ ข้อ 5 จะต้องดำเนินการบังคับใช้ให้สอดคล้องกับประมวลกฎหมายอาญาที่บังคับใช้ในปัจจุบัน ซึ่งนิยามไม่ได้ความหมายของการทรمان คณะกรรมการตั้งข้อสังเกตว่า รัฐประกาศตนมุ่งมั่นที่จะ "ปรับปรุงกฎหมายภายในประเทศให้มีความสอดคล้องกับอนุสัญญาข้อ 1 ข้อ 4 และ ข้อ 5 ในโอกาสแรก" และย้ำความมุ่งมั่นนี้ในรายงาน (ข้อ 60) และในรายงานด้วยวาจา และตั้งข้อสังเกตว่ารายงานหลักของรัฐระบุว่า การประกาศที่ทำในเวลาที่ทำให้สถาบันสนธิสัญญาสิทธิมนุษยชนอื่นๆ ได้ถูกถอนจากกลไกด้านสิทธิมนุษยชนอื่น ๆ แล้ว เพราะมีความมุ่งมั่นที่จะดำเนินการตามรายงานทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนของประเทศไทย (ข้อ 1 ข้อ 4 และ ข้อ 5)

คณะกรรมการตั้งข้อสังเกตว่าการประกาศดังกล่าวตั้งคำถามต่อการดำเนินงานโดยรวมของรัฐตามภาระผูกพันแห่งสนธิสัญญาโดยรวม และด้วยเห็นคุณค่าถ้อยแถลงโดยตัวแทนของรัฐภาคีว่าจะมีความเป็นไปได้ในการถอนข้อที่กล่าวถึง คณะกรรมการจึงขอแนะนำให้รัฐภาคีพิจารณาถอนคำประกาศ ตาม อนุสัญญาข้อ 1 ข้อ 4 และ ข้อ 5 ทันที เพื่อให้มั่นใจว่าจะปฏิบัติตามข้อกำหนดของอนุสัญญาและ

ก่อให้เกิดผลลัพธ์ตามบทบัญญัติทั้งหมดของอนุสัญญา

นิยามและการบัญญัติให้การทราบเป็นความผิดอาญา

9. คณะกรรมการสังเกตว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 32 วรรค 2 ห้ามการกระทำการทราบ คณะกรรมการ มีความกังวลเกี่ยวกับความหมายของการทราบที่ขาดหาย และการไม่บัญญัติให้การทราบเป็นการกระทำผิดในระบบกฎหมายของรัฐตามอนุสัญญา นอกจากนี้คณะกรรมการเป็นห่วงว่า ร่างบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับการทราบ (ก) สะท้อนให้เห็นถึงจุดประสงค์ที่อาจกระทำการทราบซึ่งไม่ครบถ้วน และไม่รวมถึงการเลือกปฏิบัติในจุดประสงค์; (ข) จะต้องระบุมาตรฐานของความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานที่สูงกว่าที่กำหนดไว้ใน อนุสัญญา ข้อ 1; (ค) บรรลุความหมาย “เจ้าพนักงานของรัฐ” ที่จำกัดมากกว่าที่กำหนดไว้ในอนุสัญญานี้; (ง) ไม่ห้ามการยืนยันการป้องกันอาชญากรรมของการทราบอย่างชัดเจน; และ (จ) ไม่ได้ห้ามการใช้กฎหมายที่เป็นข้อจำกัดอย่างชัดเจน คณะกรรมการชื่นชมการสร้างเชื่อมั่นจากคณะผู้แทนว่าร่างกฎหมายยังคงจะได้รับการแก้ไขอีก ข้อบกพร่องข้างต้นนี้ขัดขวางการดำเนินการตามอนุสัญญาอย่างรุนแรงในมิติการป้องกันการทราบและการฟ้องร้องในประเทศ ไทย คณะกรรมการสังเกตว่ารัฐมีความมุ่งมั่นที่จะแก้ไขประมวล

กฎหมายอาญาและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา รวมทั้งการแก้ไขร่างที่จะกำหนดนิยามการทรมานและการกระทำความผิดฐานทรมานที่สอดคล้องกับอนุสัญญาข้อ 1 และ ข้อ 4 (ข้อ 1 และ ข้อ 4)

ตามข้อเสนอแนะทั่วไปของคณะกรรมการ ฉบับที่ 2

(พ.ศ.2550) คณะกรรมการเรียกร้องให้รัฐภาคีแก้ไขกฎหมายโดยมิชักช้า ดังนี้:

(ก) นำนิยามการทรมานที่ครอบคลุมองค์ประกอบทั้งหมดที่มีอยู่ในข้อ 1 ของอนุสัญญา มาใช้

(ข) กำหนดให้การทรมานเป็นอาชญากรรมแยกต่างหากและเฉพาเจาะจงในการออกกฎหมายและตรวจสอบให้แน่ใจว่า บทลงโทษสำหรับการทรมานขึ้นอยู่กับความรุนแรงตามความผิดตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญา ข้อ 4 วรรค 2

(ค) ดำเนินการเพื่อให้แน่ใจว่า การกระทำที่นำไปสู่การทรมานไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดของกฎหมายใด

คำกล่าวอ้างว่ามีการทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย

10. คณะกรรมการตั้งข้อสังเกตด้วยความชื่นชมที่รัฐแสดงความมุ่งมั่นต่อสาธารณะต่อคณะกรรมการว่า รัฐตระหนักถึงความสำคัญของการประชุมอย่างเต็มที่ และรัฐรับรู้ข้อวิตก

ของคณะกรรมการเกี่ยวกับความจำเป็นสำหรับการตรวจสอบที่เป็นธรรมและเป็นอิสระ คณะกรรมการยังคงมีข้อวิตกกังวลอย่างยิ่งเกี่ยวกับข้อกล่าวหาอย่างต่อเนื่องและแพร่หลายว่า ที่การกระทำทรमानและการปฏิบัติที่โหดร้ายต่อผู้ถูกคุมขัง รวมทั้งการใช้การทรमानและการปฏิบัติที่โหดร้ายโดยเจ้าหน้าที่ทหาร ตำรวจ และเจ้าหน้าที่เรือนจำในภาคใต้และส่วนอื่น ๆ ของประเทศเพื่อให้ได้มาซึ่งคำสารภาพ (ข้อ 2 และ ข้อ 16)

คณะกรรมการเรียกร้องให้รัฐภาคีใช้มาตรการเร่งด่วนและมีประสิทธิภาพในการตรวจสอบการกระทำการทรमानและการปฏิบัติที่โหดร้ายทั้งหมด และฟ้องดำเนินคดีตลอดจนลงโทษผู้ที่รับผิดชอบให้สอดคล้องกับความรุนแรงของการกระทำผิด นอกเหนือจากมาตรการเหล่านี้ รัฐควรจะยืนยันข้อห้ามมิให้กระทำการทรमानอย่างชัดแจ้ง และประณามการกระทำทรमानต่อสาธารณชน พร้อมกับคำเตือนที่ชัดเจนว่า ทุกคนที่กระทำสมคบ หรือมีส่วนร่วมในการกระทำทรमानจะต้องรับผิดชอบและถูกดำเนินการทางกฎหมายเป็นรายบุคคลและจะต้องมีการดำเนินคดีทางอาญาและการลงโทษที่เหมาะสม

สถานการณ์ในจังหวัดชายแดนใต้

11. คณะกรรมการมีความห่วงใยที่ข้อกล่าวหาจำนวนมากว่ามี การกระทำทรมาณและการปฏิบัติที่โหดร้ายในระหว่างประกาศ สถานการณ์ฉุกเฉินในจังหวัดชายแดนภาคใต้ และตั้งข้อสังเกตว่า มีการคงสถานการณ์ฉุกเฉินเป็นเวลานาน และมีข้อจำกัดการใช้ สิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน (ข้อ 2, 4, 11, 12, 13, 15 และข้อ 16)

รัฐภาคีควรดำเนินการให้แน่ใจว่า สิทธิที่บุคคลจะไม่ได้รับ การกระทำทรมาณเป็นสิทธิสมบูรณ์และไม่สามารถทำการ รอนสิทธิจะได้ถูกรวมเข้าไปในการออกกฎหมายแห่งรัฐตน และรัฐพึงดำเนินการให้แน่ใจว่า จะดำเนินการบังคับใช้ กฎหมายอย่างเข้มงวด ให้สอดคล้องกับอนุสัญญา ข้อ 2 วรรค 2 ซึ่งกำหนดว่า ไม่มีพฤติการณ์พิเศษใด ไม่ว่าจะ เป็น ภาวะสงคราม หรือสภาพคุกคามที่จะเกิดสงคราม การขาด เสถียรภาพทางการเมืองภายในประเทศ หรือสภาวะฉุกเฉิน สาธารณะอื่นใดที่ยกขึ้นมาเป็นข้ออ้างที่มีเหตุผลสำหรับการ ทรมาณได้นอกจากนี้รัฐควรประเมินความจำเป็นในการมี กฎหมายพิเศษที่มีอยู่ โดยตระหนักว่า เงื่อนไขในการ ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินและการตรากฎหมายฉุกเฉินควร

**เป็นไปด้วยความอย่างเคร่งครัดและตีความอย่างแคบและ
ควรจะจำกัดไว้สำหรับสถานการณ์กรณีพิเศษเท่านั้น**

กฎหมายพิเศษ

12. ในขณะที่คณะผู้แทนของรัฐภาคีได้อ้างถึงเหตุการณ์ระเบิดในภาคใต้ 2,889 เหตุการณ์ และจำนวนการบาดเจ็บล้มตายของพลเรือนและบุคลากรทหาร คณะกรรมการยังมีความกังวลอย่างมาก เกี่ยวกับการจำนวนข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการใช้การทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายเป็นปกติวิสัย ที่เกิดขึ้นอย่างมาก ต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ โดยเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และเจ้าหน้าที่ทหารในจังหวัดชายแดนภาคใต้เพื่อให้ได้มาซึ่งคำสารภาพ สถานการณ์เช่นนี้ถูกทำให้เลวร้ายขึ้นจากการใช้กฎหมายพิเศษสามฉบับ คือ พระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พ.ศ. 2457 พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 และพระราชบัญญัติรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. 2551 ซึ่งให้อำนาจฉุกเฉินในวงกว้างแก่ทหารและกองกำลังรักษาความมั่นคง นอกการควบคุมภายใต้กระบวนการยุติธรรม อีกทั้งยังเป็นการเสริมสร้างบรรยากาศของการลอยนวลพื้นผิวดต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรง คณะกรรมการมีความกังวลอย่างยิ่ง ดังนี้ (ข้อ 2, 4, 12, 13 และข้อ 15)

(ก) กฎหมายพิเศษให้อำนาจบริหารขยายการควบคุมตัวด้วยอำนาจฝ่ายบริหารโดยปราศจากการควบคุมจากฝ่ายตุลาการอย่างเพียงพอ ก่อให้เกิดการลดทอนการป้องกันชั้นพื้นฐานสำหรับผู้ถูกทำให้เสียไปซึ่งเสรีภาพตาม กฎอัยการศึกมาตรา 15 และ พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน มาตรา 12 ซึ่งผู้ต้องสงสัยสามารถ ถูกควบคุมตัวได้นานถึง 37 วัน โดยไม่มีหมาย หรือกำกับดูแลจากกระบวนการยุติธรรม ก่อนที่จะถูกนำตัวไปที่ศาล นอกจากนี้ไม่ระบุว่าต้องนำตัวผู้คุมขัง ถูกมาปรากฏตัวต่อศาลในการควบคุมตัวขึ้นตอนใด ๆ และมักไม่มีการเปิดเผยที่ตั้งของสถานที่ควบคุมตัวเสมอไป

(ข) มีการกล่าวอ้างว่า มักไม่มีการเคารพสิ่งป้องกันการทรมานที่มีไว้ในกฎหมายและกฎระเบียบในทางปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ถูกคุมขัง มักจะได้รับการปฏิเสธสิทธิที่จะติดต่อสมาชิกครอบครัวและให้สมาชิกในครอบครัวเยี่ยมทันทีที่สูญเสียเสรีภาพ และขาดการคุ้มครองสิทธิที่จำเป็นบางอย่าง เช่น สิทธิที่จะติดต่อทนายความและได้รับการตรวจร่างกายโดยแพทย์ที่เป็นอิสระทันทีที่สูญเสียเสรีภาพ ซึ่งไม่ปรากฏในกฎหมาย หรือไม่มีการนำหลักการนี้ไปปฏิบัติ

(ค) กฎหมายพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กฎอัยการศึก มาตรา 7 และพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน มาตรา 17 จำกัดความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้

สถานการณ์ฉุกเฉิน โดยให้ความคุ้มครองมิให้เจ้าหน้าที่ถูกฟ้องร้องในกรณีการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรง รวมทั้งการกระทำทารุณ ซึ่งเป็นการละเมิดบทบัญญัติของอนุสัญญา คณะกรรมการมีความกังวลกรณีผู้เสียชีวิตภายใต้การควบคุมตัว เช่น อิหม่ามยะผา กาเซ็ง และนายสุไลมาน แนซา ซึ่งแสดงให้เห็นอุปสรรคที่จะผู้กระทำผิดเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม

รัฐควรตรวจสอบอย่างเข้มข้น โดยมีชกซ์ฮ่าและฟังถือเป็นกิจการเร่งด่วน ที่จะทบทวนกฎหมายฉุกเฉินและแนวปฏิบัติที่มีอยู่ และพึงยกเลิกสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับพันธกรณีภายใต้อนุสัญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการดำเนินการเพื่อให้มั่นใจได้ว่า:

(ก) ผู้ถูกควบคุมตัวโดยไม่มี การตั้งข้อกล่าวหาภายใต้กฎหมายการรักษาความมั่นคง จะได้ปรากฏตัวต่อหน้าศาล

(ข) ผู้ถูกคุมขังภายใต้การควบคุมตัวของเจ้าหน้าที่ ได้รับอนุญาตให้ติดต่อกับสมาชิกครอบครัว ทนายความและแพทย์ที่เป็นอิสระทันทีหลังสูญเสียเสรีภาพ ทั้งในทางกฎหมายและในทางปฏิบัติ และมีการตรวจสอบหลักประกันสิทธิโดยเจ้าหน้าที่เหล่านี้ต้องมีประสิทธิภาพ

(ค) ไม่ให้ความคุ้มกันจากการถูกดำเนินคดีใดๆ แก่เจ้าหน้าที่ที่กระทำความผิดอันเกี่ยวข้องกับการละเมิดสิทธิ

มนุษยชน รวมทั้งการทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย รัฐ
ภาคีควรดำเนินการสอบสวนทันที เป็นธรรมและละเอียดถี่
ถ้วน นำผู้กระทำผิดเข้าสู่กระบวนการความยุติธรรม เมื่อผู้ใด
ได้รับการตัดสินว่ากระทำผิดจริง ต้องได้รับโทษสมควรแก่
ความร้ายแรงของความผิดที่กระทำนั้น

(ง) ไม่เพียงมีผู้ใดถูกบังคับให้ปากคำปรักปรำตนเอง
หรือผู้อื่น หรือจะสารภาพผิด การสารภาพดังกล่าวต้องไม่ได้อ
รับการยอมรับเป็นหลักฐานในศาล ยกเว้นกรณีที่ใช้ปรักปรำ
ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำการทรมานหรือกระทำการโหดร้าย
เพื่อเป็นหลักฐานว่า มีการสร้างคำสารภาพ หรือคำให้การนั้น
ขึ้น

การคุ้มครองพื้นฐานทางกฎหมาย

13. คณะกรรมการวิตกกังวลอย่างจริงจังว่า ในทางปฏิบัติผู้ถูก
จับกุมและถูกกักตัวไว้ทุกคน ไม่ให้ได้รับการคุ้มครองพื้นฐานทาง
กฎหมายทั้งหมดตั้งแต่เริ่มสูญสิ้นเสรีภาพเสรีภาพ การคุ้มครอง
พื้นฐานทางกฎหมายดังกล่าวรวมถึง การบันทึกทะเบียนผู้ถูก
ควบคุมตัวอย่างเป็นการ สิทธิของผู้ถูกควบคุมตัวที่ได้รับการ
แจ้งให้ทราบถึงสิทธิของตน สิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือทาง
กฎหมายที่เป็นอิสระโดยพลัน สิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือ

ทางการแพทย์ที่เป็นอิสระ สิทธิที่จะจะติดต่อญาติ ความจำเป็น
ที่จะต้องสร้างกลไกการตรวจสอบและเยี่ยมสถานที่ควบคุมตัว
และสถานที่จองจำที่เป็นกลาง ความพร้อมที่ผู้ถูกควบคุมตัวและ
บุคคลที่มีความเสี่ยงว่าจะถูกระงับการกระทำทารุณและการปฏิบัติที่
โหดร้าย จะได้รับการพิจารณาคดีและการเยียวยาอื่น ๆ ซึ่งช่วย
ให้มีการตรวจสอบข้อร้องเรียนของบุคคลดังกล่าวโดยเร็วและ
เป็นกลาง การตรวจสอบเพื่อปกป้องสิทธิของบุคคลดังกล่าว
ข้างต้นและการคัดค้านกฎหมายการควบคุมตัว หรือการปฏิบัติที่
โหดร้าย นอกเหนือจากมาตรการอื่นๆ คณะกรรมการกังวลว่า
ยังไม่ได้รับข้อมูลที่ได้อ้างขอเพื่อการตรวจสอบการป้องกัน
รวมทั้ง ข้อมูลการใช้สิทธิในการขอให้ศาลสั่งให้นำตัวผู้ถูกคุมขัง
มาปรากฏตัวต่อหน้าศาล ที่เป็นผลสำเร็จด้วย (ข้อ 2 และ ข้อ
16)

รัฐควรใช้มาตรการที่มีประสิทธิภาพทั้งในทางกฎหมายและ
ในทางปฏิบัติเพื่อให้แน่ใจว่าผู้ที่ถูกควบคุมตัวซึ่งทั้งหมด
ได้รับการคุ้มครองพื้นฐานทางกฎหมายทั้งหมด ตั้งแต่
เริ่มแรกถูกควบคุมตัว ได้แก่ สิทธิที่จะพบทนายความที่เป็น
อิสระทันที สิทธิที่จะพบแพทย์ที่เป็นอิสระ สิทธิที่จะแจ้งให้
ญาติ สิทธิที่จะได้รับแจ้งถึงสิทธิของตนในขณะที่ถูกควบคุม
ตัว รวมทั้งข้อหาที่มีต่อตน ผู้ถูกควบคุมตัวพึงได้รับการ

ลงทะเบียน ณ สถานที่ควบคุมตัว และมีสิทธิที่จะปรากฏตัว ต่อหน้าผู้พิพากษาภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับ มาตรฐานสากล รัฐควรใช้มาตรการที่จำเป็นเพื่อให้มีระบบ การช่วยเหลือทางกฎหมายโดยไม่มีค่าใช้จ่ายที่มี ประสิทธิภาพ รัฐควรวางมาตรการตรวจสอบการปฏิบัติงาน ของเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายและเจ้าหน้าที่ความมั่นคง เพื่อให้แน่ใจว่ามีการคุ้มครองพื้นฐานในทางปฏิบัติ เช่นเดียวกับในทางกฎหมายและควรใช้มาตรการทางวินัย หรือมาตรการอื่น ๆ ต่อเจ้าหน้าที่ที่เป็นผู้กระทำผิด ในกรณีที่ไม่ให้การคุ้มครองพื้นฐานแก่บุคคลที่ถูกลิดรอนเสรีภาพ

การบังคับให้สูญหาย

14. คณะกรรมการยินดีที่รัฐภาคีลงนามในอนุสัญญาเพื่อ คุ้มครองบุคคลทุกคนจากการบังคับให้สูญหาย และยินดีที่คณะ ผู้แทนได้ให้ถ้อยแถลงว่าจะให้สัตยาบันในอนาคต ทว่า คณะกรรมการยังคงวิตกอย่างยิ่งว่า (ข้อ 2, 4, 12, 14 และข้อ 16)

(ก) ยังไม่มีนิยามและฐานความผิดการบังคับสูญหายใน กฎหมายภายในประเทศ

(ข) ยังมีกรณีที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นการบังคับให้หายตัวต่อเนื่อง

เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรณีนักปกป้องสิทธิมนุษยชน ด้านต่อต้านการทุจริตและด้านสิ่งแวดล้อม และผู้ที่เป็นพยานการละเมิดสิทธิมนุษยชน เช่น ในกรณีล่าสุด ที่นายพอละจี รักจงเจริญ นักปกป้องสิทธิมนุษยชนมนุษย์ชาวปกากะญอ ที่เป็นที่รู้จักในนาม บิลลี่ มีรายงานว่ การบังคับให้สูญหายเป็นวิธีการคุกคามและการปราบปรามนักปกป้องสิทธิมนุษยชน โดยเจ้าหน้าที่ความมั่นคงและกองกำลังทหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทที่มีปฏิบัติการทางทหารเพื่อต่อต้านการแบ่งแยกดินแดนในภาคใต้ของประเทศไทยอย่างเข้มข้น

(ค) ความล้มเหลวในการแก้ปัญหาการบังคับให้สูญหายส่วนใหญ๋ การเยียวยาให้ญาติของบุคคลที่สูญหาย และการดำเนินคดีกับผู้ที่รับผิดชอบ ดังที่ปรากฏในหลายกรณี รวมทั้งการหายตัวไปของ นายสมชาย นีละไพจิตร นายจະวะ จาโล (Jahwa Jalo) และนายมะยาเต็ง มะรานอ คณะกรรมการตั้งข้อสังเกตด้วยความกังวลว่า คำกล่าวอ้างของคณะทำงานด้านการบังคับให้สูญหายโดยไม่สมัครใจหรือบังคับให้สูญหายกล่าวว่า โดยทั่วไปแล้วกรณีที่มีการบังคับให้สูญหายไม่ได้นำไปสู่การฟ้องร้องหรือการตัดสินว่าผู้กระทำมีความผิด รวมทั้งการเยียวยา เช่น ค่าชดเชยที่มีอย่างจำกัดมากในประเทศไทย (A/ HRC / 22/45, ย่อหน้า 457-466)

รัฐภาคีควรใช้มาตรการที่จำเป็นทั้งหมดเพื่อป้องกันการบังคับให้สูญหาย และเพื่อการต่อสู้กับการลายนวลพันผิดเนื่องจากความผิดฐานบังคับให้สูญหาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง:

(ก) ใช้มาตรการทางกฎหมายเพื่อให้แน่ใจว่า การบังคับให้สูญหายเป็นความผิดทางอาญา ที่ระบุในกฎหมายภายในประเทศไทย ร่วมกับการลงโทษในอัตราส่วนที่เหมาะสมกับความร้ายแรงของการกระทำความผิด

(ข) ให้ความมั่นใจว่ากรณีการบังคับให้สูญหายได้รับการสอบสวนอย่างละเอียด ทันท่วงที และมีประสิทธิภาพ ผู้ต้องสงสัยจะถูกดำเนินคดี และในกรณีที่พบว่ามีความผิด พึงลงโทษตามสัดส่วนที่เหมาะสมกับความร้ายแรงของอาชญากรรมของผู้กระทำความผิด แม้เมื่อไม่พบตัวหรือไม่พบชิ้นส่วนศพมนุษย์ คณะกรรมการขอเตือนรัฐว่า หากมีเหตุอันควรเชื่อว่า มีบุคคลที่ถูกบังคับให้สูญหาย เจ้าหน้าที่จะต้องดำเนินการตรวจสอบ แม้ยังไม่มีการร้องเรียนอย่างเป็นทางการ

(ค) ตรวจสอบให้แน่ใจว่าบุคคลใดที่ได้รับอันตรายอันเป็นผลโดยตรงจากการการบังคับให้สูญหายสามารถมีเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับชะตากรรมของผู้ถูกบังคับให้สูญหาย ได้รับคำตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ รวมทั้ง ได้รับการ

สนับสนุนทางจิตใจ ทางสังคม และทางการเงินที่จำเป็น คณะกรรมการขอเตือนรัฐภาคีว่า สำหรับสมาชิกครอบครัวของผู้ถูกบังคับให้สูญหาย การบังคับให้บุคคลใดสูญหายอาจก่อให้เกิดการละเมิดอนุสัญญา;

(ง) รัฐบาลการเพื่อชี้แจงกรณีผู้ถูกบังคับให้สูญหายที่ยังคงค้างอยู่ และอำนวยความสะดวกให้คำร้องขอของเยือนประเทศของคณะทำงานการบังคับให้บุคคลสูญหาย (A/HRC/22/45, ย่อหน้า 471)

(จ) เร่งรัดกระบวนการของรัฐเพื่อดำเนินการภาคยานุวัติอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองมิให้บุคคลถูกบังคับให้สูญหาย

การลายนวลพันผิด

15. คณะกรรมการทราบว่าจุดยืนของรัฐภาคีว่า กฎหมายไทยในปัจจุบันเพียงพอต่อการลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐที่กระทำการทรมาน คณะกรรมการยังคงห่วงใยประเด็นนี้อย่างสุดซึ้งเนื่องจากสภาพบรรยากาศของการลายนวลพันผิดทางพหุติไนยต่อการกระทำของการทรมานยังแพร่หลายในรัฐภาคีในมิติ ดังนี้: (ข้อ 2, 4, 12 และ ข้อ 13)

(ก) การขาดการตรวจสอบข้อกล่าวหาของการทรมาน

และการปฏิบัติที่โหดร้ายโดยเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย ที่รวดเร็วและเป็นธรรม เมื่อมีการสอบสวนข้อกล่าวหาทรมานหน่วยงานของผู้ถูกกล่าวหา มักจะดำเนินการตรวจสอบและบ่อยครั้งที่กรณีเหล่านี้ถูกยกคำร้อง

(ข) ความล่าช้าในการตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีการกระทำทรมาน

(ค) ความแตกต่างระหว่างข้อกล่าวหาว่ามีการกระทำการทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐจำนวนมากเมื่อเทียบกับจำนวนการร้องเรียนที่ต่ำมากต่อเจ้าหน้าที่ ซึ่งอาจบ่งบอกว่า มีการขาดความเชื่อมั่นในการพิจารณาคดีที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ยุติธรรม และเหยื่อยังขาดความตระหนักถึงสิทธิของตน

(ง) การลงโทษทางอาญากับเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบแทบจะไม่เกิดขึ้นเลย และในบางโอกาสัยการและผู้พิพากษาปฏิเสธการเรียกร้องของจำเลยว่าได้รับการทรมาน หรือมีการจัดประเภทกระทำที่ต้องสงสัยว่าเป็นความผิดอื่นที่มีความรุนแรงน้อยกว่า

เนื่องด้วยปรากฏการลายนวลพันผิดอย่างกว้างขวาง รัฐควรดำเนินการตามเหล่านี้โดยเร่งด่วน:

(ก) ประณามการกระทำทรมานต่อสาธารณะ ควบคุมไปกับการเตือนอย่างชัดเจนว่าผู้กระทำการดังกล่าวหรือ

สมคบ ยินยอม มีส่วนร่วมในการกระทำทรمان จะถูกดำเนินคดีอาญา หากมีคำพิพากษาว่ากระทำผิดจริง จะต้องรับโทษตามความสมควรแก่ความผิด

(ข) ใช้มาตรการที่จำเป็นทั้งหมดเพื่อให้แน่ใจว่าข้อกล่าวหาของการทรمان หรือการปฏิบัติที่โหดร้ายทุกข้อจะได้รับการสอบสวน ทั้งนี้ อย่างละเอียด และยุติธรรม โดยหน่วยงานพลเรือนที่เป็นอิสระอย่างเต็มที่ ผู้กระทำผิดจะถูกดำเนินคดี และหากพบว่ามีความผิดจริงตามข้อกล่าวหา จะต้องได้รับการลงโทษตามสมควรแก่พฤติการณ์แห่งความผิด

(ค) พักการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในระหว่างการสืบสวนข้อกล่าวหาการกระทำทรمانและการปฏิบัติที่โหดร้าย

(ง) ดำเนินการให้แน่ใจว่าบุคลากรทางทหารจะได้รับการพิจารณาคดีในศาลพลเรือน สำหรับข้อหาการกระทำทรมานและการกระทำอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน

(จ) จัดทำระบบข้อร้องเรียนที่เป็นอิสระสำหรับทุกคนที่ถูกกลิดรอนเสรีภาพ

ความรุนแรงอันมีเหตุจากเพศสภาพ

16. คณะกรรมการยิวติที่รัฐต่อสู้กับความรุนแรงต่อสตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยอาชญากรรมต่อสตรี ความรุนแรงในครอบครัว ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 มาตรา 4 ทว่าคณะกรรมการยังคงกังวลต่อประเด็นดังนี้ (ข้อ 2, 14 และ ข้อ16)

(ก) ความรุนแรงอันมีเหตุจากเพศสภาพยังมีความแพร่หลายสูง โดยเฉพาะความรุนแรงทางเพศ และความรุนแรงในครอบครัวในประเทศไทย

(ข) ระดับการดำเนินคดีกับความรุนแรงทางเพศและความรุนแรงในครอบครัวยังต่ำ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วมีสาเหตุเนื่องจากอุปสรรคในกรอบกฎหมายและตำรวจและเจ้าหน้าที่ตุลาการที่มีทัศนคติไม่ตอบสนองต่อการใช้ความรุนแรงดังกล่าว คณะกรรมการยังมีความกังวลว่าเป็น ความผิดที่ "ยอมความได้" เหลือจะต้องยื่นคำร้องเพื่อดำเนินคดีอาญา ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 มาตรา4 และการประนีประนอมยอมความกรณีของความรุนแรงในครอบครัวยังมีการจัดลำดับให้มีความสำคัญกว่าคุณภาพชีวิตและความปลอดภัยของเหยื่อตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เป็นผลให้คณะกรรมการรู้สึกเสียใจที่ความรุนแรงในครอบครัวถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัวมากกว่าความผิดทางอาญา

ร้ายแรงต่อสาธารณะ

(ค) กฎการพิจารณาพยานหลักฐานในกระบวนการทางกฎหมายกรณีการช่มชืด ส่งผลให้เกิดความเหยื่อซ้ำและตราบาปของเหยื่อ รวมทั้งขาดการดำเนินคดีตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งล้มเหลวในการควบคุมการรับฟังพยานหลักฐานนั้น

(ง) ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงการคุ้มครองทางกฎหมายและการแก้ไขสำหรับกลุ่มเสี่ยง รวมทั้งผู้หญิงมาเลย์-มุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้

รัฐภาคีควรเสริมสร้างความพยายามที่จะแก้ไขความรุนแรงทางเพศและการล่วงละเมิดทางเพศทุกรูปแบบในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาตรการด้านนิติบัญญัติ บริหารและตุลาการ และมาตรการอื่น ๆ รวมทั้งนโยบายและมาตรการทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง:

(ก) การแก้ไขบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 ให้มีมุมมองในการอำนวยความสะดวกในการร้องเรียนโดยเหยื่อ แจ้งให้เหยื่อทราบการขอความช่วยเหลือที่มีอยู่ และเสริมสร้างระบบการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายและการคุ้มครองทางจิต สังคมแก่

เหยื่อของความรุนแรงในครอบครัว

(ข) ตรวจสอบข้อกล่าวหาความรุนแรงทางเพศและความรุนแรงในครอบครัวทั้งหมดทันที อย่างมีประสิทธิภาพและยุติธรรม ด้วยมุมมองที่จะดำเนินคดีผู้ที่รับผิดชอบ รัฐควรจะทำจัดอุปสรรคในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว และดำเนินการให้แน่ใจว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ปฏิเสธที่จะลงทะเบียนรับเรื่องร้องเรียนดังกล่าวได้รับการดำเนินการทางวินัยอย่างเหมาะสม

การค้ำมนุษย์

17. คณะกรรมการสังเกตเห็นความพยายามของรัฐภาคีในการป้องกันและต่อสู้กับการค้ำมนุษย์ รวมทั้งออกการป้องกันตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ พ.ศ. 2551 คณะกรรมการยังคงวิตกเรื่อง มีรายงานจำนวนมากระบุว่ามีการค้ำมนุษย์เพื่อวัตถุประสงค์ในการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ หรือการบังคับใช้แรงงาน คณะกรรมการยังรู้สึกวิตกเนื่องจากผู้รายงานพิเศษด้านการค้ำมนุษย์ได้ยกปัญหาต่างๆ เช่น การขาดความสามารถและความตั้งใจของเจ้าหน้าที่บังคับกฎหมายในการระบุผู้ถูกค้ำอย่างเหมาะสม การจับกุมคุมขังและการรวบรัดผลักดันผู้ถูกค้ำมนุษย์ออกนอกประเทศ การขาด

การสนับสนุนการฟื้นฟูผู้ถูกค้ามนุษย์อย่างเพียงพอ ในการให้ที่ พักพิงและอัตราการดำเนินคดีที่ต่ำ รวมทั้งความล่าช้าในการฟ้อง คดีการค้ามนุษย์ (ข้อ 2, 12, 13 และ ข้อ 16)

รัฐภาคีควรเพิ่มความพยายามที่จะป้องกันและต่อสู้การค้า มนุษย์โดยการให้ความคุ้มครองเหยื่อ รวมทั้งการปกป้อง คุ้มครองและให้ความช่วยเหลือด้านจิต สังคม อีกทั้ง ดำเนินการตรวจสอบการค้ามนุษย์อย่างรวดเร็ว เป็นกลาง และเป็นธรรม ด้วยมุมมองในการดำเนินคดีและลงโทษ ผู้กระทำความผิดในอัตราที่เหมาะสมกับพฤติการณ์ของความผิดที่ ก่อคณะกรรมการส่งเสริมการรัฐภาคีใช้มาตรการที่จำเป็น ทั้งหมดเพื่อปฏิบัติตามคำแนะนำที่ปรากฏในรายงานการการ ปฏิบัติภารกิจของผู้รายงานพิเศษด้านการค้ามนุษย์ (A/HRC/20/18/Add.2, ย่อหน้า 77)

ผู้ปกป้องสิทธิมนุษยชน

18. คณะกรรมการวิตกกังวลต่อข้อกล่าวอ้างจำนวนมากและ สม่าเสมอว่า มีการกระทำที่ร้ายแรงที่ตอบโต้และเป็นภัยคุกคาม ต่อผู้ปกป้องสิทธิมนุษยชน นักข่าว ผู้นำชุมชน และญาติๆ รวมทั้งการโจมตีด้วยวาจาและทางการ การบังคับให้สูญหาย และ

วิสามัญฆาตกรรม เช่นเดียวกับการขาดข้อมูลจากการตรวจสอบ
ใดๆ ต่อข้ออ้างดังกล่าว (ข้อ 2, 12, 14 และ ข้อ 16)

**รัฐภาคีควรใช้มาตรการที่จำเป็นเพื่อ (ก) ยุติการคุกคามและ
การโจมตีผู้ปกป้องสิทธิมนุษยชน นักข่าว และผู้นำชุมชน
ทันทีหยุด และ (ข) การตรวจสอบรายงานกรณีการข่มขู่
คุกคามและการโจมตีอย่างเป็นระบบ ด้วยมุมมองในการ
ดำเนินคดีและลงโทษผู้กระทำผิด และประกันการเยียวยาที่มี
ประสิทธิภาพแก่เหยื่อและครอบครัว ในการนี้คณะกรรมการ
แนะนำให้เจ้าหน้าที่ไทยจัดการเยียวยาให้แก่ครอบครัวนาย
สมชาย นีละไพจิตร อย่างเต็มรูปแบบและใช้มาตรการที่มี
ประสิทธิภาพมุ่งเป้าไปที่การยุติการละเมิดอย่างต่อเนื่อง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยการให้หลักประกันสิทธิที่จะทราบ
ความจริง (CAT/C/GC/3, ย่อหน้า 16)**

การคุ้มครองเหยื่อและพยาน

19. ในขณะที่คณะกรรมการทราบแล้วว่า พระราชบัญญัติ
คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 มีมาตรการการป้องกัน
ทั่วไป หรือมาตรการพิเศษสำหรับพยานในคดีอาญา ผ่านกรม
คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ และกรมสอบสวนคดีพิเศษ ภายใต้
กระทรวงยุติธรรม คณะกรรมการยังคงมีความกังวล ดังต่อไปนี้

(ข้อ 2, 11, 12, 13 และ ข้อ15)

(ก) มีกรณีหลายกรณี ที่ปรากฏสม่าเสมอว่ามีการข่มขู่และการโจมตีของพยานและผู้ตกเป็นเหยื่อการละเมิดสิทธิมนุษยชน คณะกรรมการแสดงความวิตกอย่างรุนแรง ต่อกรณีการหายตัวไปของนายอับดุลลาห์ อาบูคาร์รี ในขณะที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของกรมสอบสวนคดีพิเศษ ซึ่งมีการกล่าวอ้างว่า เขาเป็นพยานในคดีการบังคับให้สูญหายและการฆาตกรรม นายสมชาย นีละไพจิตร และเขาถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทรมาน

(ข) ขาดกลไกที่มีประสิทธิภาพในการการคุ้มครองและขาดหน่วยงานที่เป็นอิสระเพื่อให้การคุ้มครองและให้ความช่วยเหลือแก่พยานและผู้ตกเป็นเหยื่อของการทรมานและการประตบัติที่โหดร้าย นอกจากนี้ รัฐภาคีแสดงความกังวลที่เกี่ยวข้องกับช่องโหว่ในการให้ความคุ้มครองกับผู้ร้องเรียนกรณีการทรมาน ตามพระราชบัญญัติปัจจุบัน (CAT/C/THA/1, ย่อหน้า144) ยังมีข้อกล่าวอ้างอื่นๆ ต่อคณะกรรมการ ซึ่งตั้งคำถามเกี่ยวกับความเป็นธรรมจากหน่วยงานที่รับผิดชอบในการคุ้มครองพยาน ที่มีเจ้าพนักงานส่วนใหญ่เป็นอดีตเจ้าหน้าที่ตำรวจ

(ค) ขาดแนวทางและการฝึกอบรมเจ้าพนักงานที่ได้รับมอบหมายให้คุ้มครองพยาน

(ง) พระราชบัญญัติปัจจุบันไม่มีการคุ้มครองจำเลย

(จ) มีกรณีหลายกรณีที่ผู้ร้องและพยานกรณีการกระทำ
ทรमानถูกตั้งข้อหาหมิ่นประมาททางอาญา

รัฐภาคีควรแก้ไขกฎหมายและแนวปฏิบัติเพื่อให้แน่ใจว่า
พยานและผู้ตกเป็นเหยื่อการละเมิดสิทธิมนุษยชน รวมทั้ง
การทรमानและการบังคับให้สูญหายและสมาชิกครอบครัว
ได้รับการคุ้มครองและการช่วยเหลืออย่างมีประสิทธิภาพ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นต่อไปนี้

(ก) แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานฯ
เพื่อให้ครอบคลุมการดำเนินการใดๆ รวมทั้งการดำเนินคดี
ทางแพ่ง คดีปกครอง และการขยายประเภทของบุคคลที่
สามารถได้รับการคุ้มครอง

(ข) ให้ความมั่นใจว่าผู้กระทำผิดจะไม่มีอิทธิพลต่อ
กลไกการคุ้มครองพยาน และผู้กระทำผิดจะต้องรับผิดชอบ

(ค) ดำเนินการตามขั้นตอนเพื่อแจ้งให้ประชาชน
ทราบว่า มีพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานฯ และให้พยานใน
กรณีการกระทำทรमानสามารถเรียกร้องบริการคุ้มครอง
พยานได้

(ง) การยกเลิกการดำเนินคดีหมิ่นประมาททางอาญา
หรือการให้ความคุ้มครองแก่ผู้ร้องเรียนและพยานในกรณีที่
เกี่ยวกับการกระทำทรमानจากการดำเนินคดีดังกล่าว

การไม่ผลักดันสู่อันตราย (Non-Refoulement)

20. คณะกรรมการยินดีที่รัฐภาคีมีความมุ่งมั่นอย่างต่อเนื่องในการรองรับผู้ลี้ภัยที่ต้องการการคุ้มครองระหว่างประเทศในอาณาเขตของรัฐ ทว่าคณะกรรมการยังมีความวิตกที่มีรายงานการผลักดันผู้แสวงหาที่ลี้ภัยสู่อันตราย และการที่ไม่มีกรอบกฎหมายในประเทศควบคุมการผลักดันกลับ การผลักดันสู่อันตราย และการส่งผู้ร้ายข้ามแดนที่สอดคล้องกับข้อกำหนดตามอนุสัญญาข้อ 3 นอกจากนี้ คณะกรรมการตั้งข้อสังเกตจากข้อมูลเกี่ยวกับความพยายามของรัฐภาคี ที่จะให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมแก่ผู้ลี้ภัยโรฮิงญาที่เข้ามายังรัฐว่า คณะกรรมการมีความห่วงใยต่อกรณีที่มีรายงานหลายฉบับกล่าวว่า ชาวโรฮิงญาบางคนถูกผลักดันออกจากฝั่งไปยังท้องทะเล นอกจากนี้ คณะกรรมการยังรู้สึกเสียใจที่ข้อมูลที่ได้รับจากรัฐภาคียังขาดจำนวนของกรณีการผลักดันสู่อันตราย การส่งผู้ร้ายข้ามแดน และผลักดันออกนอกประเทศที่ได้ดำเนินการ และจำนวนกรณีและประเภทกรณีที่ได้รับข้อเสนอและ/หรือได้รับการยอมรับการรับรอง หรือการประกันทางการทูต (ข้อ 3)

คณะกรรมการเสนอแนะว่า รัฐภาคีควรนำกฎหมายและกระบวนการตามหลักไม่ส่งกลับสู่อันตรายที่เหมาะสมมาใช้ให้สอดคล้องกับหลักการนี้ และเพื่อปกป้องผู้ลี้ภัยและผู้

แสวงหาที่ลี้ภัย ที่สอดคล้องกับอนุสัญญา ข้อ 3 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเด็นดังนี้

(ก) การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติตรวจคนเข้าเมืองและการสร้างระบบสำหรับผู้แสวงหาที่ลี้ภัยระดับชาติ เพื่อสร้างกรอบทางกฎหมายที่จำเป็นต่อการรับมือสถานการณ์ของผู้ลี้ภัยและผู้แสวงหาที่ลี้ภัย นอกจากนี้รัฐภาคีควรใช้มาตรการที่จำเป็นเพื่อร่วมมือกับสำนักข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (UNHCR) เพื่อทบทวนขั้นตอนการตัดสินใจให้สถานะผู้ลี้ภัย

(ข) จัดให้มีการคุ้มครองและการฟื้นฟูสมรรถภาพสนับสนุนให้ผู้ประสพภัยได้รับการช่วยเหลือจากค่ายลักลอบมนุษย์ในภาคใต้ของประเทศไทย การกำหนดระบบการการคุ้มครองชั่วคราว และให้สิทธิที่เกี่ยวข้องให้แก่ผู้ลี้ภัยชาวโรฮิงญาและบุคคลไร้สัญชาติรวมถึงการป้องกันจากการถูกผลักดันสู่อันตราย

(ค) ลงนามอนุสัญญาสถานะผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1951 และพิธีสาร ค.ศ.1967

การกักตัวในห้องกักสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง

21. คณะกรรมการกังวลเรื่องการกักตัวผู้แสวงหาที่ลี้ภัยและผู้อพยพที่ยาวนานและบางกรณีเป็นการกักกันโดยไม่มีกำหนดระยะเวลาในศูนย์กักกันสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง (IDCs) ที่เข้ามาในรัฐภาคีโดยไม่มีเอกสารประจำตัว และการปราศจากระบบตรวจสอบที่เป็นอิสระและเป็นระบบเพื่อทบทวนคำสั่งกัก รวมทั้งการจำกัดช่องทางเลือกอื่นๆ สำหรับผู้แสวงหาที่ลี้ภัยแทนการกักกัน (ข้อ 3, 11 และ ข้อ 16)

รัฐภาคีควรทบทวนนโยบายการควบคุมเกี่ยวกับผู้แสวงหาที่ลี้ภัยที่มีและให้ความสำคัญกับรูปแบบอื่นๆ ที่เป็นทางเลือกในการลงโทษ รัฐภาคีควรจะยุติกักกันโดยไม่มีกำหนดปล่อยตัวสำหรับผู้แสวงหาที่ลี้ภัยและผู้อพยพ รัฐภาคีพึงประกันว่าบุคคลดังกล่าวจะมารวมเข้าถึงคำแนะนำทางกฎหมายและตัวแทนทางกฎหมายที่เป็นอิสระ มีคุณภาพ และไม่เสียค่าใช้จ่าย เพื่อให้แน่ใจว่าบุคคลที่ต้องการการคุ้มครองระหว่างประเทศจะได้รับการยอมรับและป้องกันมิให้ส่งบุคคลเหล่านั้นไปสู่อันตราย

สภาพการควบคุมตัว

22. คณะกรรมการยอมรับว่ารัฐภาคีได้ดำเนินการมาตรการจำนวนหนึ่งเพื่อปรับปรุงสภาพในศูนย์กักกัน รวมถึงการจัดสรรทรัพยากรเพิ่มเติมเพื่อปรับปรุงสภาพสิ่งอำนวยความสะดวก ณสถานกักกันตรวจคนเข้าเมือง จังหวัดสงขลา คณะกรรมการยังคงมีความกังวลอย่างยิ่งว่า สภาพห้องกักมีความแออัดสูงถึงขีดสุดและมีสภาพแวดล้อมเลวร้าย ในสถานกักกันต่างๆ รวมทั้งห้องกักสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ได้แก่ การระบายอากาศและแสงสว่างไม่เพียงพอ ระบบสุขอนามัยไม่ดี และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสุขอนามัยไม่ดี การเข้าถึงบริการสุขภาพไม่เพียงพอ คณะกรรมการห่วงใยที่ปรากฏรายงานว่า การขาดบริการทางการแพทย์มีส่วนทำให้เกิดการโรคแพร่ระบาดและการเสียชีวิตระหว่างถูกกักตัวในกรณีของชาวโรฮิงญาและชาวม้งลาวในห้องกักสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งผู้รายงานพิเศษด้านการกระทำทารุณและผู้รายงานพิเศษด้านสิทธิในสุขภาพได้ยกประเด็นนี้ขึ้น รายงานที่นำเสนอคณะกรรมการแสดงให้เห็นเหตุการณ์ความรุนแรงที่มีอย่างต่อเนื่องในสถานกักกัน รวมทั้งความรุนแรงทางเพศโดยเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยห้องกักหรือนักโทษคนอื่น ๆ กระทำด้วยความยินยอมของเจ้าหน้าที่ คณะกรรมการยังรู้สึกเสียใจที่ยังขาดข้อมูลเรื่อง นโยบาย "คุกสีขาว" ซึ่งเป็นข้อ

กล่าวอ้างว่า นโยบายนี้ส่งผลให้เกิดการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของผู้ถูกคุมขังยิ่งขึ้นไปอีก (ข้อ 11 และข้อ 16)

รัฐควรเสริมสร้างความพยายามที่จะปรับปรุงสภาพเรือนจำเพื่อยุติใดการประตบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ โดยควรดำเนินมาตรการดังนี้เป็นพิเศษ

(ก) การใช้มาตรการที่จำเป็นทั้งหมดในการแก้ไขอัตราความแออัดยัดเยียดในเรือนจำที่สูงมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยการจัดทางเลือกแทนการควบคุมตัว ตามมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติสำหรับมาตรการที่มีใช้การคุมขัง (ข้อกำหนดโตเกียว) และข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำและมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำความผิดที่เป็นหญิง (ข้อกำหนดกรุงเทพฯ)

(ข) ดำเนินการให้บริการที่ตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานแก่บุคคลที่สูญเสียเสรีภาพ ทั้งการสุขาภิบาลการรักษาพยาบาลทางการแพทย์ อาหาร และน้ำ รัฐภาคีควรพิจารณาการถ่ายโอนความรับผิดชอบปัญหาสุขภาพในเรือนจำจากกรมราชทัณฑ์ให้แก่กระทรวงสาธารณสุข

(ค) กำหนดมาตรการเพื่อป้องกันความรุนแรงในเรือนจำ

และตรวจสอบเหตุการณ์ดังกล่าวทั้งหมด เพื่อให้ผู้ต้องสงสัย
ว่ากระทำผิดถูกดำเนินคดีและให้เหยื่อได้รับการคุ้มครอง

การตีตรวนและการขังเดี่ยว

23. คณะกรรมการตั้งข้อสังเกตว่ารัฐภาคีได้ทับทวนและลดการใช้ตรวนในสถานกักกัน คณะกรรมการยังคงมีความห่วงใยในประเด็น ดังนี้ (ก) การใช้เครื่องพันธนาการต่างๆ เช่น การตีตรวนในฐานะเป็นมาตรการในการลงโทษ และ (ข) การขาดการป้องกันและกลไกการตรวจสอบเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์พันธนาการดังกล่าวอย่างเพียงพอ คณะกรรมการยังรู้สึกเสียใจที่พบว่า ยังมีการขังเดี่ยว ซึ่งมักจะอยู่ในสภาพที่ไม่ถูกสุขลักษณะ และมีการละเลยทางกายภาพสูงถึงสามเดือนในฐานะเครื่องมือการลงโทษ (ข้อ 16)

รัฐภาคีพึงดำเนินการเพื่อให้มั่นใจได้ว่า จะหลีกเลี่ยงการใช้เครื่องพันธนาการหรือให้นำไปใช้ภายใต้การดูแลทางการแพทย์ที่เข้มงวด และมีการบันทึกการใช้เครื่องพันธนาการอย่างเหมาะสม รัฐควรวุติการตีตรวนถาวร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับนักโทษประหารชีวิต การตีตรวนเพื่อเป็นการลงโทษ และการขังเดี่ยวเป็นระยะเวลาานาน

นอกจากนี้การใช้โทษขังเดี่ยวควรจะจำกัดเป็นมาตรการสุดท้าย และใช้เป็นเวลาสั้นที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ภายใต้การดูแลอย่างเข้มงวด และให้มีโอกาสทบทวนคำสั่งโดยตุลาการ

การตรวจสอบและการตรวจเยี่ยมสถานที่คุมขังให้สิ้นเสรีภาพ

24. คณะกรรมการสังเกตว่า หน่วยงานภาครัฐทุกหน่วยงานสามารถเข้าตรวจเยี่ยมสถานที่คุมขังได้ รวมทั้งองค์กรเอกชนและองค์กรระหว่างประเทศ เมื่อมีการร้องขอและได้รับอนุญาตก่อน คณะกรรมการตั้งข้อสังเกตว่า ถ้อยแถลงของคณะผู้แทนของรัฐภาคีแสดงความหวังว่า จะดำเนินการภาคยานุวัติพิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาภายใน พ.ศ.2557 อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการยังคงหวังใยว่า ยังขาดการตรวจสอบสถานที่คุมขังทุกประเภทและทั้งหมดอย่างเป็นระบบ มีประสิทธิภาพ และเป็นอิสระ (ข้อ 2, 11 และ ข้อ 12)

รัฐภาคีพึง

(ก) ตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการตรวจเยี่ยมสถานที่ควบคุมตัวทั้งหมดอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งโดยการตรวจเยี่ยมปกติ และการตรวจเยี่ยมโดยไม่แจ้งให้ทราบล่วงหน้า

โดยการตรวจสอบระดับชาติและระดับระหว่างประเทศ ที่เป็นอิสระ การตรวจสอบยังรวมถึงการตรวจสอบจากองค์กรเอกชน เพื่อป้องกันการทรمانและการประติบัติและการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี

(ข) นำเสนอข้อเสนอแนะจากการตรวจเยี่ยมเผยแพร่สู่สาธารณะ และติดตามผลของระบบการตรวจสอบดังกล่าว

(ค) เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ เวลา และระยะเวลา การตรวจสอบ รวมถึงการตรวจเยี่ยมโดยไม่แจ้งล่วงหน้า ตามสถานที่ที่ทำให้สูญสิ้นเสรีภาพ ตลอดจนข้อค้นพบและการติดตามผลของการตรวจเยี่ยมดังกล่าว

(ง) ให้สัตยาบันพิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาต่อต้านการทรمانและประติบัติ หรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี และจัดตั้งกลไกป้องกันแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

25. คณะกรรมการตั้งข้อสังเกตด้วยความสนใจว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติประเทศไทย (กสม.) มีความสามารถในวงกว้างในการรับและตรวจสอบข้อร้องเรียนการละเมิดสิทธิมนุษยชน การดำเนินการตรวจสอบในสถานที่กักกัน

การตรวจสอบกฎหมายที่ขัดกับหลักการสิทธิมนุษยชนและการ
ส่งเสริมเพื่อการพัฒนาและมีคำพิพากษา ทว่า
คณะกรรมการมีความวิตก เนื่องจากยังคงมีรายงานว่า เจ้าหน้าที่
ยังไม่ได้ติดตามข้อค้นพบและข้อเสนอแนะโดย กสม. และเรื่อง
ที่ปรากฏรายงานว่า มีกรณีบุคคลที่สูญเสียเสรีภาพที่ไม่ได้ร้องเรียน
ต่อ กสม. เมื่อ กสม. ตรวจสอบสถานที่กักกัน โดยมีรายงานว่าผู้
ร้องเรียนหวาดกลัวว่าเจ้าหน้าที่เรือนจำจะตอบโต้ (ข้อ 2)

รัฐภาคีควรให้แน่ใจว่า กสม. สามารถดำเนินการได้อย่างมี
ประสิทธิภาพตามอาณัติของตน ให้สอดคล้องกับหลักการ
ปารีส (มติสมัชชาแห่งสหประชาชาติ ที่ 48/134, โปรต
พิจารณา ภาคผนวก) โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยการเสริมสร้าง
บทบาทของกสม. ในการดำเนินการตรวจสอบโดยไม่แจ้งให้
ทราบล่วงหน้า เพื่ออำนวยความสะดวกในการรับฟังถ้อยคำ
จากผู้ถูกควบคุมตัวเป็นการลับ รัฐภาคีควรใช้ข้อเสนอแนะ
ของ กสม. และให้หลักประกันความเป็นอิสระและการมี
ตัวแทนจากองค์กรปกครองที่มีความหลากหลายของกสม. ใน
ประเด็นนี้ คณะกรรมการแนะนำให้รัฐภาคีพิจารณาทบทวน
ขั้นตอนการเลือกสรรคณะกรรมการ กสม. ที่เคยเป็นมา ให้มี
มุมมองที่จะเพิ่มจำนวนของคณะกรรมการอิสระ และเพื่อเปิด

โอกาสให้ผู้แทนองค์กรพัฒนาเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนมีส่วนร่วม

การฝึกอบรม

26. คณะกรรมการได้ทราบถึงข้อมูลเรื่องโครงการการฝึกอบรมด้านสิทธิมนุษยชนสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ดังปรากฏในรายงานของรัฐและให้ในระหว่างการนำเสนอด้วยวาจา แต่คณะกรรมการรู้สึกเศร้าใจว่า (ก) การฝึกอบรมภาคปฏิบัติยังอยู่ในระดับที่ไม่เพียงพอครอบคลุมทุกอาชีพที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงในการสืบสวนและบันทึกการกระทำทารุณ รวมทั้งบุคลากรทางการแพทย์และฝ่ายอื่นๆ ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ถูกคุมขัง หรือผู้แสวงหาที่ลี้ภัย ในบทบัญญัติของอนุสัญญาและขาดการฝึกอบรมด้านวิธีการตรวจสอบและบันทึกผลทางร่างกายและจิตใจจากการถูกกระทำทารุณ (ข) ที่มาของความกังวลอีกประการ คือ ภายใต้อำนาจของคำสั่งให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยยังขาดการขาดการฝึกอบรมให้ห้ามกระทำทารุณโดยเด็ดขาด (ค) ยังขาดข้อมูลด้านการตรวจสอบและการประเมินผลกระทบโครงการฝึกอบรมในการลดเหตุการณ์การกระทำทารุณและการประติบัติที่โหดร้าย (ข้อ 10)

รัฐภาคีพึง:

(ก) จัดให้มีโครงการฝึกอบรมที่จำเป็น เพื่อให้แน่ใจ

ว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจ้าหน้าที่ที่ ดำรงและเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ที่มีความตระหนักถึงบทบัญญัติ ของอนุสัญญา และเข้าใจว่าจะไม่ยินยอมให้มีการละเมิดโดย เต็ดขาด แต่จะมีการตรวจสอบและนำผู้กระทำผิดไปพิจารณา คดี

(ข) จัดให้มีการฝึกอบรมเฉพาะทางด้านวิธีระบุ สัญญาณว่ามีการทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย รวมทั้ง การฝึกอบรมการใช้ คู่มือการสืบสวนและการบันทึกการ กระทำทรมานและการปฏิบัติ หรือการลงโทษอื่น ๆ ที่ โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีอย่างมีประสิทธิภาพ (พิธีสารอิสตันบูล) สำหรับบุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกคน รวมทั้ง บุคลากรการแพทย์

(ค) เสริมสร้างความพยายามที่จะใช้วิธีการที่มีความ อ่อนไหวทางเพศในการฝึกอบรมผู้ที่เกี่ยวข้องในการดูแลการ สอบสวน หรือการปฏิบัติต่อสตรี ที่อยู่ภายใต้การจับกุมคุมขัง หรือจองจำรูปแบบใดใด

(ง) ประเมินประสิทธิภาพและผลกระทบของ โครงการการฝึกอบรมและการให้ศึกษาต่ออับัติการณ์การ ทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย

การเยียวยา รวมถึงค่าชดเชยและการฟื้นฟูสมรรถภาพ

27. คณะกรรมการสังเกตว่า เนื้อหามาตรา 420 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยการพิจารณาค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายกรณีบุคคลได้รับบาดเจ็บและผู้ที่ถูกกล่าวหาว่า ในฐานะการชดเชยสำหรับการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน ทว่า คณะกรรมการยังคงกังวลว่า (ก) ยังไม่มีบทบัญญัติของรัฐว่าด้วยการฟื้นฟูและการชดเชยผลกระทบทางร่างกายและจิตใจจากการถูกรักษาพยาบาลอย่างเป็นระบบ รวมถึงการดูแลทางการแพทย์และสุขภาพจิตที่เหมาะสม (ข) ยังคงมีอุปสรรคต่อผู้ตกเป็นเหยื่อการกระทำทารุณและการประตักตีที่โหดร้ายที่จะได้รับการเยียวยา รวมทั้งการชดเชยและการฟื้นฟูสมรรถภาพอย่างเพียงพอ และ (ค) ยังคงขาดข้อมูลที่เพียงพอด้านมาตรการของรัฐด้านการเยียวยาและการชดเชยและการฟื้นฟู ขาดคำสั่งจากศาลหรือหน่วยงานภาครัฐอื่นๆ ที่สั่งให้ดำเนินการเยียวยาแก่เหยื่อการกระทำทารุณหรือครอบครัว ตั้งแต่อนุสัญญาฯ มีผลบังคับใช้ต่อรัฐภาคี (ข้อ 14)

รัฐภาคีควรใช้ขั้นตอนที่จำเป็น เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่อการกระทำทารุณและการประตักตีที่โหดร้ายได้รับการเยียวยา รวมถึงค่าชดเชยที่เป็นธรรมและเพียงพอ ตลอดจนมีวิธีการฟื้นฟูอย่างเต็มรูปแบบให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ คณะกรรมการขอให้รัฐให้ความสนใจข้อเสนอแนะทั่วไป

ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2555) เพื่อการดำเนินงานของรัฐตามข้อ 14 (CAT/C/GC/3) ซึ่ง ได้ระบุลักษณะและขอบเขตหน้าที่ของรัฐภาคีที่มี 'ภาระหน้าที่ ที่จะให้การเยียวยาผู้ตกเป็นเหยื่อของการทรมานอย่างเต็มรูปแบบ'

การรวบรวมข้อมูล

28. คณะกรรมการรู้สึกเสียใจที่ยังขาดข้อมูลที่ครอบคลุมและที่มีการจำแนกประเภทการร้องเรียน การสอบสวน การดำเนินคดี และการตัดสินโทษกรณีการกระทำทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย โดยเจ้าหน้าที่รักษากฎหมายและเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ และข้อมูลการเสียชีวิตระหว่างถูกควบคุมตัว วิสามัญฆาตกรรม การบังคับให้สูญหาย ความรุนแรงอันมีเหตุแห่งเพศ และการค้ามนุษย์

รัฐควรรวบรวมข้อมูลสถิติที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบการปฏิบัติตามอนุสัญญาในระดับชาติ รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับการร้องเรียน การสอบสวน การดำเนินคดี และการตัดสินโทษกรณีการกระทำทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย การเสียชีวิตระหว่างถูกควบคุมตัว การวิสามัญฆาตกรรม วิสามัญฆาตกรรม การบังคับให้สูญหาย ความรุนแรงอันมีเหตุแห่งเพศ การค้ามนุษย์ และข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเยียวยา

การชดเชยและการฟื้นฟูให้กับผู้ประสบการกระทำทารุณ เมื่อรวบรวมแล้วพึงส่งข้อมูลดังกล่าวไปยังคณะกรรมการ

ประเด็นอื่น ๆ

29. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีประกาศยอมรับอำนาจของคณะกรรมการในการรับไว้และพิจารณาคำร้องเรียน ตามอนุสัญญา ข้อ 21 และ ข้อ 22

30. คณะกรรมการขอให้รัฐภาคีเผยแพร่รายงานที่ส่งให้คณะกรรมการพร้อมสรุปข้อสังเกตส่งท้ายของคณะกรรมการอย่างกว้างขวาง โดยใช้ภาษาที่เหมาะสม ผ่านทางเว็บไซต์อย่างเป็นทางการ สื่อและองค์กรพัฒนาเอกชน

31. คณะกรรมการขอให้รัฐภาคีส่งข้อมูลสืบเนื่องตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ ดังนี้ (ก) การตรวจสอบหรือการเสริมสร้างการคุ้มครองทางกฎหมายสำหรับบุคคลที่ถูกควบคุมตัว (ข) ดำเนินการสอบสวนที่เป็นกลาง และมีประสิทธิภาพ โดยพลัน (ค) การฟ้องคดีผู้ต้องสงสัยและการลงโทษผู้กระทำทารุณ หรือการประติบัติที่โหดร้ายเช่นที่ระบุในย่อหน้าที่ 12 13, 15 และหน้าที่ 18 ใน ข้อสังเกตส่งท้ายปัจจุบัน ภายใน 23 พฤษภาคม พ.ศ. 2557

32. คณะกรรมการขอเชิญให้รัฐภาคีส่งรายงานฉบับต่อไปซึ่งเป็นรายงานตามวาระภายในวันที่ 23 พฤษภาคม 2561 เพื่อ

จุดประสงค์ดังกล่าว คณะกรรมการขอให้รัฐภาคีรับที่จะรายงาน
ตามกระบวนการรายงานเลือกรับภายในวันที่ 23 พฤษภาคม
2558 ซึ่งรายงานจะประกอบด้วย การสื่อสารระหว่าง
คณะกรรมการถึงรัฐ เพื่อส่งบัญชีประเด็นก่อนนำเสนอรายงาน
ทั้งนี้การตอบบัญชีประเด็นของรัฐถือเป็นรายงานตามวาระ ตาม
ข้อ 19 ของอนุสัญญา

“วัตถุประสงค์ในเชิงต่อต้านของยุทธศาสตร์ต่อต้านการก่อการร้าย ความมุ่งมั่นครองและรักษาประชาธิปไตยแบบเสรีนิยม และหลักนิติธรรม เป็นสิ่งที่ต้องเน้นย้ำอยู่เสมอว่า เป้าหมายดังกล่าวมีความสำคัญมากกว่าเป้าหมายในการขจัดการก่อการร้ายและความรุนแรงทางการเมือง บรรดาทรราชที่โหดเหี้ยมสามารถ “แก้ปัญห” ความรุนแรงทางการเมืองได้ หากเขาพร้อมจะเสียสละความเป็นมนุษย์ของบุคคลทั้งปวง และพร้อมจะเหยียบย่ำทำลายสิทธิทางรัฐธรรมนูญและกระบวนการยุติธรรมทั้งปวง”